

207 LJUSETS VÄN.

Saima n:o 17 24.IV 1845

Ljuset är min kärleks mål,
 För dess sak jag allt vill våga;
 Ljuset sjelf dock ljus ej tål,
 Bäst i mörkret ses dess låga.
 Ljusets vän, jag kring dess sken
 Starka skuggor då vill breda,
 Mörker främja, för att se'n
 Ljusets seger blott bereda.

10

Momus.

208 LUNKENTUSIADER.

Saima n:o 17 24.IV 1845

De flesta af detta blads ärade läsare hafva säkert icke nyligen läsit 20
 sagan om Lunkentus. Vi hade derföre haft för afsigt att fylla detta
 nummer med den verldsberömda historian, och skulle med vanlig kunnat
 satt afsigten i verket, om blott ett enda exemplar af sagan kunnat
 uppdrifvas i Kuopio. Af det beryktade »Ingenting» finnes väl eljest i
 Saima mer än nog. Men här vore frågan om ett rätt oskyldigt
 Ingenting, hvarpå eljest landets Tidningar uppenbarligen lidit utomord-
 dentlig brist. Har icke här hela tiden bortåt det ena bladet påstått, att
 i landet regnar idel »vatten», det andra att våra litteratörer glömt göra
 en litteratur, det tredje ännu en tredje sak, det fjerde en fjerde o. s. v.
 ända till nio särskilda saker, hvilket allt icke så noga kan specificeras? 30
 Men sådana påståenden äro dock högst försåtliga. Eller hvarföre skulle
 icke äfven det kära fosterlandet kunna flyta af mjölk och hannog, eller
 mera modernt af arrak och socker – upplöst nemligen? Ingen, mena vi,
 kan uppgifva något skäl, hvarföre saken skulle förhålla sig annorlunda.
 Vi veta förvist, att i landet finnas så feta män, som trots någonstädes,
 från hvilka bara vattnet skulle afrinna som från gåsen, och hvilka icke
 ens vilja sätta sitt hufvud i blöt, som man säger, för någon enda sak af,
 hvad Tidningarne må hafva haft att förmäla, mycket mindre af ett
 simpelt vattenregn blötas från hufvudet till fotabjellet. Aldrig har man
 heller hört dessa män yttra saknad efter en litteratur; hvilket är det 40
 tydligaste bevis, att en litteratur måste finnas. Huru kunna då Tid-
 ningsredaktörerna vara blinda för dess tillvaro? Kanske har det nu
 kunnat gå dem med denna litteraturs öfriga alster, som det gått oss med
 sagan om Lunkentus, att de nemligen för egen del icke lyckats påträffa
 dem. Men de hade då åtminstone någon gång i sin lefnad bort träffa på
 en vandrande jude, Eugène Sues eller någon annans. Hvad sen? fråga
 de. Det är en verklig glädje, att så der höra Tidningsredaktörerna och
 halfva världen fråga: hvad sen? och ensam vara i stånd att gifva ett svar
 på frågan. Ännu större glädje är det att med svaret en smula kunna
 ruska på jernvigten i Europa och vara öfvertygad, att kabinettet i 50
 konungariket Otaheiti knappt nog anar, hvarifrån den statshvälfvande
 stöten kommer.

Saken med juden är eljest den, att han säljer klockor, icke sådana
 farliga tingestar, som visa, hvad tiden lider, om hvilka man frågar:
 hvad är klockan? – utan koklockor. Träffar nu juden på en sparsam